

Neposlušná zajatkyňa

Martina Bucha-Hein

Časť - 1 -

Neposlušná zajatkyňa

Martina Bucha-Hein

Časť 1.

Napísal ©Martina Bucha-Hein, 2021

Ilustroval © Obrázok na obálke publikácie je zakúpený vo foto-banke

„© Samphotostock.cz, Autor:Fotolit2, ID 10745" a podlieha autorským právam.

Akémkoľvek kopírovanie a šírenie je zakázané, pretože na obrázok sa vzťahujú autorské práva. 2021. Všetky práva vyhradené.

ISBN 978-80-570-3134-5

Všetky miesta, mestá a osoby sú vymyslené.
Každá podobnosť je čisto náhodná.
Udalosti i dej sa nezakladajú na historických
podkladoch.

PodĎakovanie:

Chcela by som sa týmto poďakovať mojej priateľke
Bc. Martine Pisarčíkovej, za pomoc s úpravou textu
a bravúrne vykonanú jazykovú korektúru.

Kapitola 1

Cítla sa priveľmi unavená, aby držala oči otvorené. Sedela v kresle a jej telo vypovedalo poslušnosť. Chvíľami ju z driemot vytrhol jemný, maličký uzlíček, ktorý sa pomrvil v jej náručí. „Neboj sa maličký, všetko to zvládneme. Nesmieš ma opustiť, si posledné, čo mi zostalo.“

Pri tejto neutešenej predstave jej opäť vyhĺkli slzy a ponorila sa do pochmúrnych spomienok. Už takmer desať dní neúnavne bojovala boj so smrťou. Jeden prehrala. Bolestne vzdychla. Švagriná zomrela pred tromi dňami. Hneď ako prišla správa, že jej milovaný brat padol v boji za kráľa. V nezmyselnej dlhoročnej vojne, v ktorej zomrelo priveľa mužov, ale aj mnoho nevinných ľudí. V tej istej vojne zomrel aj ich otec. Bola ešte dieťa, veľmi na neho nespomínala. Neboli to príjemné spomienky. Bitky, ktoré dostala, keď sa vracal z vojnových ťažení sa zabudnúť nedali. Bol to prísny, drsný rytier. Fyzickou silou si vynucoval poslušnosť. Vyžadoval nekompromisnú disciplínu a slepú oddanosť. Ona bola nepokojné, zvedavé dieťa, ktoré veľmi nerozumelo, čo vlastne od nej chcú. Vyrastala bez matky. Zomrela, keď mala osem mesiacov na akúsi nevysvetliteľnú chorobu. Leona si častokrát myslela, že zomrela od smútku a samoty. Jej

vychovateľky sa často pohoršené sťažovali otcovi na jej neslušné spôsoby nehodné lady a člena kráľovskej rodiny, keď sa ako dieťa škriabala po stromoch či behala po lúkach. Otec ju vždy ukázkovo potrestal. Keď prišla správa, že sa už nikdy nevráti, takmer nesmútila. Bol to pre ňu cudzí, surový človek, o ktorom si myslela, že ju nemá rád. Až neskôr pochopila, že bol chorý, príliš vyprahnutý, aby dokázal vyjadriť svoje city, ak vôbec ešte niečo cítil. Hrôzy, ktorých sa denne zúčastňoval na bojisku poznamenali jeho zdravý úsudok. Počas svojej bezhraničnej služby kráľovi prestal byť človekom. Bol iba vojak. Ich matka sa po odchode svojho manžela na bojiská utiahla do tohto kúta kniežatstva kvôli bezpečnosti. Vojna ich všetkých poznačila. Jej rodina bola v priamom príbuzenskom vzťahu s kráľom. V prípade, ak by sa kráľovi niečo stalo, bábätko v jej náručí bolo jeho dedičom. Kráľ Juraj zatiaľ nemal vlastných potomkov.

Nepamätala si na dvor. Narodila sa až tu, na panstve v horách. Jej starší brat si iba letmo spomínal na časy strávené pri dvore. Mal tri roky, keď opustili dvor a utiahli sa anonymne do bezpečia. Len veľmi málo ľudí v kráľovej blízkosti vedelo, kde sa nachádzajú, pretože kráľ nariadil ich evakuáciu hneď po zavraždení svojho druhorodeného syna. Následník trónu sa úspešne vyhýbal pokusom o atentát a zotrval, aj s jej otcom a neskôr aj bratom, na bojových poliach. Keď starý kráľ zomrel, dúfala, že mladý následník vojnu ukončí a konečne nastane mier. Zatiaľ sa ale želanie mladého panovníka nespĺnilo. Pokúšal sa nadviazať mierové rozhovory, ale bezvýsledne. A tak prišiel aj pre jej brata povolávací rozkaz od kráľa. Jej milovaný brat nastúpil službu svojej domovine. V ten deň

sa do ich hradu vkradlo nešťastie a smútok. Švagriná celé dni preplakala. Boli manželmi len dva mesiace. Tvorili najkrajší a najšťastnejší pár, aký kedy videla. Milovali sa a všade okolo seba rozsievali svoju lásku. Ich majetku sa aj napriek nepokojom darilo. Kniežatstvo hraničilo so susedným kráľovstvom, ale bolo veľmi nedostupné, pretože zo severu a západu sa týčili vysoké pohoria, a kam len oko dovidelo boli husté lesy. Z východu bola jediná prístupová cesta po súši, ktorá sa dala veľmi dobre strážiť vzhľadom k širokej rokline, ktorou prechádzala. Jedinou najprístupnejšou cestou bolo more z juhu. Neobávali sa ale, pretože zriedkakedy u nich zakotvila nejaká loď a keby aj, už zďaleka by ju videli. Takže v tomto zákutí kniežatstva boli naozaj dobre chránení.

Dieťa v jej náručí sa opäť pohlo a zamrnkalo. Jemne ho kolísala a snažila sa doňho vliať cez kozinkovú rukavičku trochu prevareného kravského mlieka. Dieťaťko sa narodilo predčasne, hneď po tej strašnej správe o smrti mladého kniežaťa. Švagriná sa trápila tri dni, kým chlapčeka porodila, a ďalšie dva dni z nej pomaly unikal život. Po celý čas zotrvala pri jej lôžku, aj keď to pre ňu znamenalo nevýslovnú hrôzu. Pôrodná babica ju odháňala, nehodilo sa mladej kňažnej, nepoškrvnenej panne, zotrvávať pri pôrode. Tvrdila, že dostane strach a nikdy nebude chcieť deti. Mala pravdu. Bol to pre ňu hrôzostrašný zážitok, ale aj tak nemala srdce odmietnuť prosbu v očiach svojej švagrinky, keď ju pohľadom úpenlivo prosila, aby zostala. Posmeľovala ju, umývala, krmila, ale Anna-Mária to vzdala. Nechcela ďalej žiť. Veľmi neistý osud čakal aj dieťaťko v jej náručí. Mlieko vyvrátil a nedokázal prijímať potravu. Bol slabý, neustále

plakal, čo ho ešte viac vysilovalo. Krmila ho, ale opätovne všetko vyvrátil. Skúšala kozacie mlieko, ale pochodila podobne. Až dnes sa jej podarilo nájsť dojku v podhradí. Zo vzdialenej dediny na druhej strane rokliny priviedli ženu, ktorej dieťaťko pred týždňom zomrelo. Prezliekli ju, okúpali a už na ňu čakala v komnate mladého dediča titulu. Žena vošla a našla zúboženú kňažnú aj s dieťaťkom v náručí. Dievčina veľmi vyčerpaná a bábätko v jej náručí vyhladované. Pokľakla pred ňou.

„Pani moja, som Edit, poslali ste po mňa.“

„Vstaň Edit, som veľmi rada, že si prišla, veľmi ti ďakujem, knieža nedokáže piť zvieracie mlieko... je prislabý,“ zašepkala unavene. Dojka vstala a podišla k nej.

„Smiem, pani moja?“

Nesmelo k nej vystrela ruky, pýtajúc si dieťaťko. Kňažná jej ho podala. S láskou ho uchopila do rúk, ako niečo nesmierne vzácne a krehké. Tíško sa mu prihovarila, posadila sa na pohovku a odhalila naliaty prsník. Celý čas mu tíško rozprávala a Leona si uvedomila, že práve sa našli dve spriaznené duše. Aj napriek smútku sa nežne usmiala. Bol to dojímavý pohľad. Matka, ktorá prišla o svoje dieťaťko a dieťaťko, ktoré prišlo o svoju matku. Leona vedela, že Edit všetku svoju lásku a opateru daruje malému Marcusovi. Unavene si vzdychla, už zase ju zmáhal úmor. Ani nevedela ako zaspala. Cítila, že ju niekto vyzlieka a ukladá do postele, ale bola priveľmi zmorená, aby zisťovala, či to bola jej stará pestúnka alebo komorná. Bola veľmi drobná a obe jej pomocníčky, či už pestúnka alebo komorná boli statné, robustné ženy, krv a mlieko. Sir Marcus si ju často doberal pre jej drobnosť.

„Zabudla si narásť, Leona,“ žartoval. Mnohé trinásťročné dievčatá ju totižto rastom prevyšovali.

Spala takmer doobeda. Keď konečne otvorila oči a prinútila sa vstať, preľakla sa. V komnate bolo neprirodzené ticho. Nepočula bábätko. V nočnej košeli sa rozbehla do vedľajšej miestnosti, kde zriadila izbu pre malého Marcusa. Pribehla ku kolíske a prekvapene zostala stáť. Bábätko pokojne spinkalo. Natešene spľasla rukami. „Ďakujem ti Bože za to, že si mi nevzal... to posledné, čo mám.“

V ten deň priniesol posol list od kráľa. Vyjadril hlbokú účasť nad stratou svojho bratranca, milovaného manžela, brata a budúceho otca. Kráľ sa ustanovil za krstného otca dieťaťa, a zároveň aj poručníka mladého kniežata. Pre vdovu poskytol možnosť opätovného vydaja po uplynutí smútku s tým, že jej poskytne bohaté veno a zabezpečí vhodného manžela, pričom sa stane jeho chovanicou až do času, pokiaľ nevstúpi do stavu manželského, ak si to bude želať. S hlbokou úctou mu poďakovala a informovala ho o zmenách, ktoré nastali na ich panstve. Posol čakajúci na odpoveď okamžite odniesol list pre kráľa. Prešli dva týždne a ona často uvažovala, ako sa situácia vyvinie. Očakávala, že kráľ pre nich pošle, aby im poskytol ochranu. Nechcela opúšťať svoj domov, ale bola si vedomá, že sama slobodná kňažná... uvedomovala si, že nebude mať na výber, a keď ich kráľ povolá k dvoru, bude musieť odísť.

Jedno poobedie sedela pri obluku s dieťaťom v náručí, tíško mu pospevovala, pozorujúc ako sa mení okolie.

Prihlásila sa jeseň, farby žiarili zmesou žltej, červenej a hnedej. Mala rada toto obdobie, keď sa všetko chystalo na zimu. Zimy boli v ich kraji tuhé, napriek tomu, že boli prímorskou oblasťou. Úrodu pozbierali a uskladnili. Časť ostala na hrade, a časť ukrývali v sýpkach v horách. Naučil ju to brat. Časy boli pohnuté a do sýpok sa dalo dostať podzemnými tunelmi, vyhĺbenými pod hradom. V prípade núdze sa chodby dali zatopiť morskou vodou, aby sa počas bezpečného úteku z hradu vyhli prenasledovaniu. V horách boli jaskyne, ktoré mohli poslúžiť ako útočisko pred prípadnými prenasledovateľmi. Pospevovala bábätku a cítila sa veľmi unavená. Ešte stále sa nespamätala z vyčerpania. Doľahlo na ňu vypätie a smútok posledných týždňov. Snažila sa čo najviac času venovať Marcusovi, aj keď ju dojka neustále karhala, že ochorie. Takmer opäť zadriemala, keď vošla mladá žena a usmiala sa na ňu.

„Prečo si neoddýchnete, pani moja? Maličký vám v noci nedal oka zažmúriť.“

„Asi si predsa len na chvíľočku ľahnem, som veľmi unavená, ale mám dnes ešte veľa práce.“

„Pani moja, práca neujde. Oddýchnite si, lebo ochoriete.“

„Ďakujem ti Edit, čo by som si bez teba počala... asi si na chvíľu oddýchnem.“

„A mali by ste sa poriadne najesť, ste slabá.“

Vďačne sa na ňu usmiala a pobrala sa do svojej komnaty. Začala sa vyzliekať, keď sa rozozvučal poplašný zvon na zvonici. Rýchlo na seba nahádzala šaty a rozbehla sa do vstupnej haly. Pribehol k nej veliteľ stráže aj sir Tirel, starý rytier, ktorý zostal na hrade, aj keď už

doslúžil. Celý život sa staral o jej bezpečnosť. Slúžil v ich rodine od nepamäti. Na staré kolená mu poskytli prístrešie a pocit domova. Leona si ho veľmi vážila, pretože sa od neho mnoho naučila aj o mužskej práci. Vedela, ako sa ubrániť, naučil ju sa o seba postarať, bojovať. Po otcovej smrti jej Marcus dovolil behať, škriabať sa po stromoch, užívať si slobodu v horách, pretože si myslel, že je dieťaťom a je prirodzené, že sa chce hrať. Jej spoločníkom bol vždy sir Tirel. Učil ju mnohým veciam a Marcus sa len smial nad pohoršením vychovávateľiek. Tvrdil, že z toho vyrastie. Dovolil jej učiť sa všetko, čo ju zaujalo. Mal rád jej bystré postrehy, dokázali sa rozprávať celé hodiny o prečítaných témach. Dovolil jej čokoľvek, po čom jej srdce pišťalo a ona ho za to milovala. Staral sa o ňu a ľúbil ju. Keď odišiel, jej srdce bolesťou kričalo, ale bolesť musela zahnať do úzadia. Musela sa postarať o bratovho dediča i o panstvo. Zastať miesto svojho brata a švagrinej. Až keď večer čo večer líhala na smrť unavená do postele, zachvátil ju smútok, a slzy žiaľu ju vždy zaliali.

Sir Tirel zamračene počúval správy a Leone stislo srdce od strachu. Blížili sa k ním tri lode z južnej strany. Boli štyri hodiny od pobrežia. Kňazná vedela, že to neznamená nič dobrého, aj keď vlajky ešte nevztýčili. Prichádzala jeseň, v tomto čase sa nikto nevydával na more bez závažných dôvodov. Tie tri lode znamenali jedine nepriateľov. Nepricestovali by na troch lodiach, keby neboli plné vojakov. Vydala rozkaz na okamžitú evakuáciu obyvateľstva do hôr. Každý mal zobrať, koľko unesie, teplé oblečenie, deky a jedlo. Trvalo takmer tri hodiny, kým sa zorganizoval útek obyvateľov. Vrátili sa do vstupnej dvorany.

„Pani moja, ak zdvihneme padacie mosty a zničíme mólo, ubránime sa.“

„Nebudeme to riskovať.“

„Ak sú to lupiči, vyrabujú nás, ak nájdú hrad opustený.“

„Na tom momentálne nezáleží. Máme dostatok zásob v horách, prežijeme zimu bez ujmy. Nebudeme riskovať žiadne boje. Nechcem, aby niekoho zranili.“

„Možno sú to kráľovské lode.“

„Nie, celkom určite nie, posol ešte nemohol doraziť na miesto. Pokračujte v evakuácii ostatku obyvateľstva, aby sa všetci dostali do bezpečia včas.“

„Pani moja, musíme ísť, všetko som pobalila.“ Náhlila sa k nej dojka aj s pestúnkou.

„Neodídem,“ prehovorila ticho.

„Čo to hovoríte, pani moja?!“ zdesene zvolal veliteľ stráži.

„Nemôžem odísť, je tu knieža, je prislabý, v horách neprežije. Po nociach už mrzne, nevydržal by.“

„Pani moja, ale veď...“ pestúnka hľadala správne slová.

„Ak by sa mu niečo stalo, môj život už nemá zmysel. Nikto si nedovolí nám ublížiť, sme pokrvní príbuzní kráľa, ak sa dostanú až na hrad a zajmú nás, budú žiadať výkupné, ale Marcus prežije... a v horách nie... vykúpite nás, zaplatíte výkupné a pošlete posla ku kráľovi so žiadosťou o pomoc.“

„Nemôžete tu ostať. Viete, čo vás čaká?!“ zhrozene oponoval starý rytier.

„Áno viem, dočasné zajatie.“

„Zajatie?! Budú vás týrať, zneuctia vás a ktovie, čo ešte... Je vojna! Nedovolím ti to Leona,“ prešiel na familiárny tón, chcel ju uprosiť.

„Upokoj sa sir Tirel, už som sa rozhodla, Marcus v horách zomrie, ale ak ostaneme tu, máme šancu. Postaraj sa o našich ľudí, a v mojej prípadnej neprítomnosti ťa poverujem za správcu nášho majetku. Všetko je na tebe, môžem sa spoľahnúť?“ Úpenlivo mu stisla ruku. Starcovi dojatím zovrelo srdce, a tak len mlčky prikývol. V očiach sa mu zaligotali slzy. Objala svoju pestúнку, Edit a pozdravila veliteľa stráži.

„Pani moja, ostaneme a ubránime sa... ak...“ navrhol veliteľ.

„Sám viete, sir Richard, že by sme všetci zomreli. Na tých lodiach je minimálne dvesto mužov, vás je sotva dvadsať. Nedovolím zbytočné prelievanie krvi... nepošlem vás na istú smrť. Otvorte padacie mosty, aby sme ich nedráždili s dobýjaním. Keď prejdete tunelmi, otvorím poklapy s vodou a zaplavím chodby, aby nemohli za vami. Keď všetko prehrmí, vrátite sa a vykúpíte nás.“ Pribehol jeden zo strážnikov.

„Pani,“ uklonil sa. So zatajeným dychom očakávala správy.

„Sú to lode pod vlajkou kráľa Jakuba... je to jeho Čierny Sokol.“ Zhrozená sa nadýchla. V miestnosti zavládlo hrobové ticho.

„Nemôžete tu ostať, pani moja,“ upozorňoval ju veliteľ stráži.

„Aspoň viete, kde nás hľadať,“ zašepkala otrasená.

„Teraz odíďte! Idem ešte do hrobky, potom pôjdem za Marcusom a počkáme na nich. Za pol hodinu otváram poklapy s vodou! Nemáte veľa času!“ nariadila rozhodne a viac sa neobzerala.

Kapitola 2

Dôstojným krokom odkráčala, aj keď jej srdce v hrudi splašene tíklo. Naozaj sa bála. Čierny Sokol bol Jakubov najobávanejší rytier, jeden z najkrutejších a najtvrdších bojovníkov, o akých kedy počula. Rozprávali sa o ňom hrôzostrašné príbehy. Plavil sa k ich panstvu. Znamenalo to len jedno: „Vie o nás... niekto zradil naše panstvo... ách Bože! Ako veľmi sa bojím.“ Klakla si v kaplnke pri hrobke a modlila sa. Nedokázala sa ale sústrediť na modlitbu, myšlienky jej ovládol strach. „Kňaz mi pred pár dňami povedal, že svojim krížom pane navštevuješ len takých, ktorí ho unesú. Naozaj si si istý, že tvoj kríž unesiem?! Ja ... veľmi sa bojím, nielen o seba, ale najviac o Marcusa, pomôž nám pane. Nevie, čo s nami urobia. Veľmi ťa prosím... nie som si istá, či to dokážem. Daj mi silu byť statočnou, aby som nezahanbila svoju rodinu, aby som neprosila o milosť nepriateľa. Ale... viem pane, som priveľmi pyšná. Odpusť mi. Ak sa bude jednať o Marcusa, poprosím. Možno ma chceš naučiť pokore, pane... poprosím... urobím čokoľvek, len mi ho neber pane. Veľmi ťa prosím.“ Rozhodne vstala a pobrala sa do podzemia. Otvorila poklopy a voda sa vovalila do chodieb. Rozbehla sa, aby stihla utiecť pred prívalovou vlnou. Lem smútočných domácich šiat už mala mokré. Zakopla a spadla. Snažila sa vstať, ale ťažké mokré šaty ju ťahali dole. Voda rýchle stúpala. Keď sa konečne dostala k schodom, bola mokrá, zablatená a vysilená. Zrazu jej niekto podal ruku a vytiahol ju z vody. Vďaka a s prekvapením hľadela do očí Edit.

„Čo tu robíš Edit, musíš odísť. Ak sa pokúsiš po ceste, možno to ešte stihneš.“

„Nestihnem pani moja, sú na mole. Nikam nepôjdem, neopustím vás pani moja. Knieža ma potrebuje, musím ho nakŕmiť.“

„Ách! Edit, neviem... čo povedať... ďakujem ti za tvoju statočnosť. Poďme, musíme do dvorany.“

„Mali by ste sa prezliecť, prechladnete, ale už niet času. Možno je ešte dobre, že ste taká ufúľaná, aspoň si hneď nevšimnú vašu krásu.“ Upravila jej čepiec, z ktorého neposlušne vykúkal hrubý čierny vrkoč. Skryla jej vlasy, a tiež si natrela tvár aj ruky blatom. „Vyzeráme ako dve ufúľané mátohy,“ povzbudivo sa usmiala. Ponáhľali sa do dvorany. Leona zobrala do náručia Marcusa a postavila sa vedľa stolice svojho brata. Zhlboka sa nadýchla. Srdce jej tíklo až v hlave a chytala ju panika, keď začula víťazoslávny rev na hlavnom dvore. Dupot nôh a rinčanie ju nabádalo utiecť, ale aj tak naďalej stála nehybne a vzpriamene.

„Veľmi sa bojím,“ zašepkala.

„Ja viem, pani moja... ja viem. Zvládneme to,“ šepkala Edit.

„Kdekoľvek nás odvedú, utečieme odtiaľ,“ prehlásila ticho, ale dôrazne. Dojka jej stisla ruku.

Nepriateľskí vojaci sa vovalili do dvorany s hromovým revom, ale keď zazreli dve ufúľané ženy v čiernom, stíchli a len mlčky ich obkolesili. Sledovali ich lačne, ako vyhladovaní vlci. Na dlažbe sa ozvali ťažké dunivé kroky a stredom sa vytvorila ulička. Neodvážila sa pohliadnuť na príšielca, ale podľa rešpektu predpokladala, že je to „čierny Sokol“. Chvíľu ich mlčky pozoroval, takmer fyzicky cítila

jeho drvivý pohľad. Premeriaval si dve zablatené, mokré ženy. Tá drobná, nemohla mať viac ako dvanásť, trinásť rokov. Na prsiach si pevne zvierala dieťa. Druhou rukou sa držala vyššej robustnejšej ženy. Podľa pokorného postoja usúdil, že je to slúžka. Drobné dievča stálo hrdo, vzpriamene, a aj keď klopila oči, vyžarovalo z nej odhodlanie a dôstojnosť. „Ten sviniar Marcus bol ženatý s dieťaťom. To sa podobá na jeho zvrátené chůtky. A teraz jeho vdova a sestra zaplatia za jeho hriechy... ale kde je sestra? Utrápim ich presne tak, ako on utrápil moju sestru, až kým ju šialenstvo nedohnalo k samovražde.“ Nenávistne na ne zagánil.

„Predpokladám správne, že vy ste hradná pani.“ Jeho hlas ju takmer prekvapil. Bol hlboký, pevný a drsný, a aj keď hovoril potichu, v priestrannej miestnosti burácal. Nesmelo zodvihla pohľad. Hľadel priamo na ňu.

„Áno,“ odpovedala ticho. Opäť sa na ňu zadíval. Hlas sa jej nezachvel, ale napriek tomu vedel, že sa bojí. Skoro mu jej prišlo ľúto.

„Čie je to dieťa?!“

„Je to mladé knieža,“ odvetila jednoducho.

„Kde je vaša švagriná?“

„Pred troma dňami sa pominula od žiaľu.“ Zlomyselne sa uškrnul.

„Koľko máte rokov?“

„Sedemnášť,“ odpovedala, klopiac oči. Spokojne si vydýchol. Už nebola dieťaťom, aj keď jej vzhľad tomu nasvedčoval. Bola drobná, nevyvinutá, pokojne by ju považoval za chlapca, keby nemala na sebe ženské šaty. „Pravdepodobne je aj škaredá, ale pre to blato nevidieť tvár. Marcus mal naozaj zvláštne chůtky. Ktovie, prečo si

ju vzal, určite kvôli majetku... alebo že by mala skryté talenty?! Tak to za chvíľu zistím!“ kruto sa uškrnul.

„Viete, kto som?!“

„Ste rytierom kráľa Jakuba... sir Sedrik.“

„Volajú ma tiež čierny Sokol a vy madam ste mojím úhlavným nepriateľom.“

„Zvláštne... rytieri kráľa Jakuba si za nepriateľov vyberajú ženy?!“ chladne pohrdavo preriekla. Drsne sa usmial.

„No, veď vám ten hrebienok hrdosti rýchlo spadne.“

„Nikdy som vám nič neurobila.“

„Vaše knieža áno. Uniesol moju sestru, zhanobil ju, ubližoval jej, týral ju, až kým nezošalela... potom mi ju vrátil. Nakoniec zomrela... presne to isté čaká aj vás,“ vytlačil zo seba surovo. Prekvapene zalapala po dychu.

„Marcus by nikdy neublížil žene. Neverím vám!“ zvolala vášnivo. Nahnevane k nej pristúpil. Prikrčila sa od strachu a pevne zatvorila oči. Vedela, že ju udrie. Pevnejšie si privinula chlapčeka, pretože vedela... keď ju udrie, stratí vedomie. Bol obrovský, svalnatý a nesiahala mu ani po hrud'. Úder neprichádzal. Bojzhlavo zodvihla oči. Stretla sa so zúrivým kobaltovo modrým pohľadom.

„Mylady, už ste ma nazvali zbabelcom, dovoľte si tvrdiť, že som aj klamár?!“ hrozivo zahrnel.

„Nechcela som vás uraziť pane, ale viem... Marcus to neurobil. Nikdy by také niečo neurobil. Nikdy vám neuverím!“ šepkala, ale hlas sa jej nezachvel.

„Moja sestra... presne mi povedala, aké hrôzy prežila. Takže mi nebudete tvrdiť niečo iné. Na kolená! Od teraz ste zajatkyňou kráľa Jakuba a mojou osobnou otrokyňou, kým o tom nerozhodnem inak!“

„Zaplatíme vám výkupné,“ navrhla ticho s nádejou.

„Aj ja som ponúkal výkupné! Akekoľvek výšky... vysmiali sa mojej ponuke, na kolená!“ prikázal chladnokrvne. Mierne cúvla a hrdo vystrčila bradu. Oči jej zaiskrili pobúrením. Zaujalo ho to. Bola maličká, ale vzdorovitá. Zlomyselne sa uškrnul. Vtom zasiahla Edit. Vrhla sa na kolená.

„Pane, odpusť mojej panej! Je vyčerpaná po ťažkom pôrode... prišla o svojich blízkych, maj zľutovanie. Je vysilená!“ zvolala plačlivo. Leona na ňu prekvapene pohliadla, ale rýchle sklopila oči a mlčala. Edit z nej práve urobila „Marcusovu vdovu“.

„Na kolená! Ak neposlúchne... zoberte jej decko!“ zvolal s posmešným úškl'abkom a ležérne si prekrižil ruky na hrudi.

„To nie... prosím vás, nie,“ zašepkala a zviezla sa na kolená. Zodvihnutím ruky zastavil vojakov, ktorí sa ponáhľali vyplniť jeho rozkaz.

„Vsadiť do reťazí a odvieť na loď! Decko ostane tu.“ Čakal na reakciu. Povedal to, pretože chcel vidieť, kam až je ochotná zájsť, aby ochránila svojho potomka. Hneď zistí, do akej miery ju bude môcť cez chlapca ovládať. Plánoval dieťa vziať so sebou. Bolo dôležitým rukojemníkom a jazýček váh by sa pri mierovom vyjednávaní mohol nakloniť na ich stranu. Bol momentálne kráľovým následníkom, pretože mladý kráľ zatiaľ nemal potomkov. Prudko zdvihla hlavu.

„Pane... prosím! Nechajte bábätko so mnou,“ šepkala prosebne.

„Nie, je malé a slabé, tak či tak umrie... bude len na príťaž, s tebou mám iné plány,“ zlomyselne sa uškŕňal, aby ju vydesil.

„Pane, urobím čokoľvek, ak ho ponecháte so mnou, je maličký, zomrie tu... zľutujte sa pane, prosím vás. Je to bezbranné novorodeniatio... prosím vás,“ úpenlivo na ňom visela pohľadom.

„To je dobré. O pár rokov by z neho bol náš ďalší nepriateľ. Aspoň bude o jedného menej!“ tvrdo Ťal do živého. Bolestou privrela oči. Keď ich otvorila, boli plné slz. Pobožkala chlapčeka. Slzy jej začali stekať dolu tvárou, ale nevydala ani hláska. Uprene očami hladila novorodeniatio.

„Zbohom maličký... o chvíľu budeme zase všetci spolu,“ zašepkala nežne. So záujmom pozoroval, ako sa rozlúčila s dieťaťom, aj ako sa zmierila s osudom. Odovzdane podala dieťa dojke. Keď sa jej v ruke zablysla čepeľ noža, ktorý mala pravdepodobne v puzdre na páse, spozornel a skočil vpred. Prineskoro. Bleskurýchlo obrátila nôž proti sebe a vrazila si ho do hrude. Bolestný ston, ktorý sa z nej vydral ho zamrazil až do špiku kosti. Zahrešil a zachytil ju, keď sa sklátila k zemi. Slúžka vykrikla a vrhla sa k nej. Ešte žila. Nôž jej trčal z hrude. Opatrne ju položil a kontroloval zranenie. Videl už veľa smrteľných rán, aby vedel, že táto je jednou z nich. Nôž buď zasiahol srdce alebo bol blízko. Prudko krváčala. Otrasený si popod nos zašomral nadávku.

Kapitola 3

„Pani moja... čo ste to vykonali?!“ nariekala slúžka, zvierajúc novorodenca. Rytier strhol obrus zo stola, pritlačil ho na ranu a obložil nôž, aby sa nehýbal. Všetko upevnil ďalšími pásmi látky. Opatrne ju zobral do náručia.

„Poďme! Vezmi to dieťa a ideme!“ zavelil dojke.

„Prezrite hrad a uzavrite ho. Je ďalším majetkom kráľa Jakuba. Ľudia, ktorí sa vrátia, musia prisahať vernosť nášmu panovníkovi. Ak nie, nemôžu sa vrátiť, ale dovolíte im odísť... ostane tu posádka sira Johana.“ Neobzerajúc sa pohol k lodi. Na chvíľu precitla. Bolestne zastonala tiché „Nie“, a opäť upadla do bezvedomia. Vniesol ju do svojej kajuty a rozrezal šaty na hrudi. Spolu s felčiarom vytiahli nôž a ošetrili ju.

„Sedrik, neprežije. Je to príliš blízko srdca. Zomiera. Vieš to, však?“ spýtal sa Márius.

„Áno. Vieme to obaja.“

„Je slabá, stratila veľa krvi, za pár minút v tichosti dokoná,“ skonštatoval a vyšiel z kajuty. Sokol zmučene privrel oči. „Toto som nechcel... chcel som len... ju vydesiť... aby... aby trpela? Aby som ju znásilnil?... a bil... a týral?... tak ako to urobili Marianne?... chcel som... pomstu... ale dokázal by som ju týrať? Nikdy som žiadnej žene neublížoval, toto sa nemalo stať, teraz zomrie... a je to moja vina... ale veď som chcel... aby zomrela... aby sa uľavilo mojej bolesti. Neuľavilo, cítim sa ešte horšie! Navždy ma bude prenasledovať obraz, keď si do hrude vrazila nôž! Je taká malá... taká... statočná... keď zistila, že chlapec zomrie, rozhodla sa odísť s ním... mala odvahu, to sa musí uznať... a teraz umiera.“ Dlho sám seba týral výčitkami. Ani nevedel prečo, prial si to vrátiť... byť rýchlejší, zabrániť jej... aby nezomrela. Už celé mesiace prahol po pomste. Túžil rovnakou mincou oplatiť trýzeň a potupu. Teraz, keď táto mladá žena zomierala, to odrazu nebolo podstatné. Hrozil sa zodpovednosti za jej smrť. Posadil sa na lôžko a pozoroval jej trhaný, plytký dych. Uchopil jej ochabnutú ruku a prikryl ju svojou

dlaňou. Jej malá rúčka sa v jeho ruke stratila. Smrteľný chlad sálajúci z rúk v ňom vyvolal ďalšiu vlnu výčitiek. Zovrel tie chladné údy vo svojich v snahe ich zahriať. Mala bezchybnú jemnú pokožku, zlatisto opálenú, čo svedčilo o tom, že veľa času trávila vonku bez slnečníka a rukavičiek. Zarazilo ho to. Dámy jej postavenia sa vyhýbali slnku. Zakladali si na smotanovo bielej pokožke. Jemu to pripadalo neprirodzené. Vyzerali ako bledule, príliš krehko a príliš jemne. Páčil sa mu jej broskyňový odtieň kože. Pokarhal sa v duchu, že rozmýšľa o takýchto hlúpostiach, zatiaľ čo to dievča zomiera. Nevedel, prečo tu zostával. Nechcel, aby odišla na večnosť úplne sama. Nepáčilo sa mu, že je ufúľaná a zablatená. Mala by skončiť dôstojne a v čistom odevu. Keď nezomrela po hodine, prudko vstal. Niečo sa v ňom pohlo. Rýchle sa rozhodol a vyšiel z kajuty. Pred kajutou sedela uplakaná slúžka s dieťaťom v náručí. Vstala s mučivou otázkou v očiach.

„Ešte nezomrela,“ informoval ju. Opäť sa tíško rozfňukala.

„Nesmokli, neznášam plačúce ženy!“ zvolal podráždený, až sa strhla.

„Zložte jej okovy!“ zavelil. Jeden z vojakov okamžite vykonal rozkaz. Muži na palube sa správajú ticho. Vedeli, že v kajute zomiera dáma, ktorá si do hrude nebojácne vrazila nôž, keď sa dozvedela, že jej dieťa zomrie a ona bude zotročená. Pociťovali voči jej odhodlaniu a statočnosti rešpekt, takmer bázeň.

„Pôjdeš s dojkou a prinesiete pre lady jej odev... potom ju umyješ a prezlečíš!“ prikázal žene. Prikývla a podala mu dieťa. Cúvol, akoby bábätko pálilo.

„Polož syna vedľa jeho matky,“ navrhol, vrátiac sa do kajuty. Dojka položila chlapčeka vedľa umierajúcej a